

РЕШЕНИЕ

№ 2242

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Мария Стоева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1164** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи, депозирана чрез юрисконсулт Б. П., срещу Решение №2795 от 21.07.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115-и състав, постановено по АНД №16954/2021 г., с което е отменен Електронен фиш за налагане на имуществена санкция Серия Г, №0010582, издаден от СДВР. Със същия на „Д-р Сава Бояджиев“ ЕООД, [населено място] е била наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл.483, ал.1, т.1, вр. чл.638, ал.4, вр. чл.638, ал.1, т.2, вр. чл.461, т.1 КЗ.

Твърди се, че обжалваното решение е неправилно, като постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Касаторът счита за неправилни изводите на СРС, че в процесния ЕФНГ е налице противоречиво описание на правната квалификация на извършеното административно нарушение, което внася неяснота в административнонаказателното обвинение и нарушава правото на защита на ответника по касация. Изложено е, че въззивният съд е възприел превратно фактическата обстановка, като не се е ориентирал правилно в установените факти и доказателства, вследствие на което е извел противоречиви изводи при постановяване на решението си. Дори не е изследвал

и установил фактическата обстановка, при която е извършено административното нарушение, който пропуск представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Предвид това и доколкото касаторът счита, че нарушението безспорно е установено от събраните доказателства, се иска отмяна на въззивното решение и постановяване на друго, с което ЕФ да бъде потвърден. Претендира се присъждането на разноски. Съображения за основателност на касационната жалба са развити и в представени писмени бележки.

Ответникът „Д-р Сава Бояджиев“ ЕООД, [населено място], представляван от Д. миткова С.-И., не е изразил становище по касационната жалба.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, а въззивното решение за правилно и законосъобразно.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е бил Електронен фиш за налагане на имуществена санкция Серия Г, №0010582, издаден от СДВР, с който на „Д-р Сава Бояджиев“ ЕООД, [населено място] е била наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл.483, ал.1, т.1, вр. чл.638, ал.4, вр. чл.638, ал.1, т.2, вр. чл.461, т.1 КЗ. За да го отмени въззивният съд е приел, че при издаването му са допуснати множество съществени нарушения на процесуалните правила, които представляват самостоятелно основание за неговата отмяна. Приел е, че в процесния ЕФ е налице противоречиво описание на правната квалификация на извършеното административно нарушение, доколкото същото е квалифицирано от една страна като такова по чл.483, ал.1, т.1 КЗ, а от друга и по чл.638, ал.4, вр. ал.1 КЗ. С оглед едновременното посочване на двете разпоредби не става ясно за какво деяние е наложено административното наказание – дали за това, че е установено управление на МПС, за което няма сключена застраховка „Гражданска отговорност“ или за това, че собственикът на автомобила не е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, което води до неяснота на вмененото нарушение, което е останало неясно, неконкретизирано и реално е пречатвало правото на защита на административно наказаното лице. СРС е разгледал спора и по същество, като е приел, че обвинителната теза не е доказана. Приел е, че от приложения по делото снимков материал не може да се направи извод, че процесният автомобил е бил управляван, още повече, че в самия фиш е отразено единствено мястото на заснемането му, но не и посоката на движение. АНО не е ангажирал и доказателства за изготвянето на Протокол за използване на АТСС, съгласно чл.10, ал.1 от Наредба №8121з-532/12.05.2015 г.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но е неправилно.

Не се споделят изводите на въззивния съд, че в процесният ЕФНГ с оглед правната квалификация е налице неяснота относно вмененото нарушение. В същия е посочена цифровата квалификация на нарушението по чл.483, ал.1, т.1 от Кодекса за

застраховането, която норма съдържа една единствена хипотеза, а именно - задължение за сключване на договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите от всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение. Такава застраховка за автомобил не е била налична и това нарушение е установено при заснемането на управляваното, следователно движещото се МПС, по реда на чл.189, ал.4 от ЗДвП, към който препраща чл.647, ал.3 от КЗ.

Касационния състав приема, че в ЕФНГ са посочени нарушените норми и за касатора не е неясно какво нарушение е обвинен, че е извършил, поради което и не му е накърнено правото на защита. Изрично е визирано, че е нарушен чл.483, ал.1 от КЗ, който вмения вече посоченото по-горе задължение за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Посочването на останалите разпоредби в ЕФНГ не внася неяснота в обвинението, а допълва и пояснява правната му квалификация, че нарушението е установено при управление на МПС. Така посочената правна квалификация съответства и на словесното описание на нарушението, поради което настоящият съдебен състав приема, че не е налице несъответствие между словесното описание и правната квалификация на нарушението.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че процесният ЕФ, който е издаден по утвърден от министъра образец, съдържа изискуемите реквизити като: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Поради това неправилно СРС е приел, че при издаването му са допуснати съществени нарушения, ограничили правото на защита на санкционирания субект.

Следва и да се съобрази целта на императивното задължение за наличието на застраховка „ГО“ и същото е в защита не само на конкретния нарушител при евентуална щета, но и най-вече в защита на самите пострадали субекти, като гарантира репарирание на вредите, по силата на сключената застрахователна полица директно. Допускането да се движат МПС в противоречие на посочената норма, не само накърнява обществените интереси, но и разкрива от страна на собственика на автомобила крайно незачитане на тези интереси и погазване на правилата, което е недопустимо.

Относно изводът на въззивния съд за недоказаност на извършеното нарушение настоящият касационен състав приема следното:

Основателен е доводът в касационната жалба, че СРС не е преценил правилно представените по делото доказателства и не е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на обстоятелствата по делото. В тази връзка съдът не е взел предвид и не е анализирал приложението към представения снимков материал, в което изрично е посочено на коя дата и в колко часа е заснето МПС, по отношение на което е прието, че е извършено нарушението. В същото това приложение е посочен ясно заснетия разпознат регистрационен номер на автомобила, който съответства на посочения в ЕФНГ и е видим и на приложената снимка. От друга страна вярно е, че АНО не е приложил по делото Протокол за използване на АТСС, съгласно чл.10, ал.1 от Наредба №81213-532/12.05.2015 г., което е констатирано в решението на въззивната инстанция. В тази връзка следва да се посочи, че НПК,

приложим в производството по обжалване на наказателните постановления пред районния съд по силата на чл.84 от ЗАНН, вменява в задължение на съда да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13, ал.1 от НПК/. Изпълнението на това задължение налага съдът да изясни всестранно и пълно всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Съгласно чл.107, ал.2 от НПК, съдът събира доказателствата по направените от страните искания и по свой почин - когато това се налага за разкриване на обективната истина. На събиране и проверка подлежат както доказателствата, които разобличават извършителя на нарушението или отегчават отговорността му, така и тези, които го оправдават или смекчават отговорността му /арг. от ал. 3 на чл.107 от НПК/.

В хода на съдебното следствие пред Софийски районен съд не са събрани доказателства дали в случая е бил изготвен Протокол за използване на АТСС, съгласно чл.10, ал.1 от Наредба №81213-532/12.05.2015 г. При условие, че СРС е счел, че непредставянето на такива доказателства е основание за отмяна, неизискването им в хода на съдебното следствие от АНО води до постановяване на решението при непълнота на доказателствата. . Отделно от това преписката е останала непопълнена с доказателства и относно техническата изправност на А., доколкото представеното Удостоверение за одобрен тип съдържа информация само относно вида на средството, не и на конкретното такова, посочено в ЕФ с №0015. Констатира се също, че въззивният съд е постановил решението си, позовавайки се на незаверени за вярност писмени доказателства, представени от АНО.

Тежестта на доказване в административно-наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН, вр. чл.103, ал.1 НПК. В съдебното производство съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение и установено ли е същото. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай. Като не е извършил проверка съставен ли е Протокол за използване на АТСС, а само поради непредставянето му от АНО е приел, че не е доказан този факт, не може да се приеме, че по време на съдебното следствие, проведено по делото във въззивната инстанция, са събрани и приети всички относими доказателства, посредством които да са изяснени в пълнота и безпротиворечивост относимите факти. Съдът трябва да изследва и решава всички въпроси, както по фактологията, така и по приложението на правото, от които зависи изходът на делото.

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици. При положение, че събраните доказателства не са достатъчни, за да се наложи с категоричност извода за установеност на извършено нарушение, атакуваното решение следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд, който да изиска

и събере относимите към спора доказателства, в случая Протокола за използване на АТСС, за наличието на какъвто се твърди и в касационната жалба, доказателства относно техническата изправност на конкретното А., с което е извършено заснемането, да задължи АНО да завери за вярност незаверените към АНП доказателства, след което да направи анализ на всички събрани доказателства и да обоснове законосъобразно ли е издаден процесният ЕФНГ. Съобразно приетите за установени обстоятелства съдът, следва да квалифицира фактите и да направи съответните правни изводи, които да изложи в мотивите на решението.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че Решение №2795 от 21.07.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115-и състав, постановено по АНД №16954/2021 г. е неправилно на основание чл.348, ал.1, т.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 във вр.чл.222, ал.2, т.2 АПК следва да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав.

По искането на касатора за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от юрисконсулт следва да се произнесе СРС на основание чл.226, ал.3 от АПК, в зависимост от изхода на спора.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.2, т.1 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №2795 от 21.07.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115-и състав, постановено по АНД №16954/2021 г., с което е отменен Електронен фиш за налагане на имуществена санкция Серия Г, №0010582, издаден от СДВР.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.